

Вили Богданова вече е бакалавър на Нов български университет.
Честито, Вили!

Толкова се радваме за твоя успех. Нали и ние отново бяхме студенти заедно с теб в същата специалност - журналистика. Браво! Все така жива и непримирима. Неотклонно към целта!

"Дром громендар"

Борис Георгиев - първият ни боксьор на Олимпиадата в Атина

бе посрещнат с почести и във "Факултета"

С много музика и цветя на 10 септември ромите от Факултета посрещнаха в двора на 75-то училище бронзовия медалист от Олимпиадата в Атина боксьора Борис Георгиев. Заедно с именития ни състезател в категория до 64 кг бе и треньорът на националите ни Ангел Ангелов. Да поздравят боксьора дойдоха многобройните му сънародници почитатели от квартала, общественици, журналисти, местни ръководители, сред които бе и кметът на Факултета Васил Караиванов. Боксьорът Борис Георгиев спечели осмия бронзов медал в актива на България от игрите на 28-та олимпиада. Той отстъпи на полуфинал на кубинеца

Кегено с 9:13 точки. Двубоят започна равностойно, но сериозната контузия в дясната ръка на Георгиев позволи на кубинеца да запази минималната разлика до края на мача. На олимпийския ринг Борис Георгиев постигна три победи - над Насередин Фелали /Алжир/, Алън Рок /САЩ/ и Нуржан Каримжанов /Казахстан/. Борис Георгиев е роден на 5 декември 1982 година в София. Започва да се боксира на 10-годишна възраст в Славия при Йордан Стоянов, който и до днес е негов личен треньор. През 2000-та година Борис Георгиев става европейски вицешампион за мъже в категория до 57 килограма в Тампере /Финландия/. На 18-годишна възраст Борис Георгиев става носител на купа "Странджа". Борис Георгиев спечели поименна квота за Атина 2004 на квалификационния турнир "Феликс Щам" във Варшава /Полша/.

РИЦ

И много, много цветя

Пак дойде първият учебен ден. Ден като ден, но не и за първокласниците. Всички светкавици ще са насочени към тях, камери, погледи, усмивки ще са все за тях. С голямо нетърпение го очакват, за да го забравят на следващата седмица някъде из първите написани срички, цифри, някъде в първите игри с новите приятели и да очакват да дойде краят на учебната година.

Аз помня първия си учебен ден. Беше слънчево, в класната стая ни поздравиха. Не беше класният ни ръководител, някой от родителите, после ни питаха какво е написано на дъската. Аз знаех, но никога нямаше да им кажа, без да ме посочат, а и учителят ни, другарят Събев, не ме попита. Трябваше да е знаел, че знам. Всички му бяха подарили цветя. И аз. Но още тогава си мислех, че на мъж някак си не върви да поднасяш хризантеми или пък далчета. Бонбони по може. Или пък да се измисли какво трябва да се носи на учителите мъже.

До днес като в първия учебен ден в главата ми стои образът на един от моите съученици. И не толкова лицето му, колкото обувките му. Бяха като моите - кафяви ама и по-светли, подметките - бели, с плътни връзки. Бяхме в различни класове, но с еднакви обувки. По-късно станахме приятели, не заради обувките. Това ми е от първия учебен ден. То даже и не учехме тогава. Друго не помня. А и защо да си пълня детската глава, като най-веселото дойде на последния учебен ден. Но... искам да кажа една мъдрост - за да има последен, трябва да има и първи.

Трябва да се започне, да се направят първи стъпки, крачки, някои сигурно могат и да скачат, нека да скачат, но не защото "Кой не скача..." А защото винаги е имало рими, готови и да скачат, и кълбета да правят, и на един крак да ходят цял живот, само и само всички деца от ромските махали да се върнат, да тръгнат, да ходят на училище. Първият учебен ден е и за тях. Те помнят най-много първи учебни дни. Те помнят и цветята, които не са получавали.

Райчо ЧАПРАЗОВ

енкас

Кражба на МПС +

Свирел с оркестъра си Боби кларинетистът сватба в родното си село Долни Цибър. Било през една лятна нощ. Седнал Боби на загната седалка в лагата на свой колега, да отмори малко и задрямал. В този миг двама младоци решили да крадат возило. Сядат отпред бангюзите, палят и тръгват към Козлодуй. След моста, вече в Горни Цибър, Боби се събудил, видял, че колата се движи:

- Ей, стойте бе! Къде ме карате?

-Ха, този пък какво търси тук? - спогледали се бангюзите и... го изхвърлили на пътя.

Топур-топур, леко-леко, няма и за час, Боби се върнал пешком при оркестъра си.

- Къде беше бе, Боби, скатаваш се, за да не свириш? - познали го колегите-музиканти.

- Мани, мани! Мани мене, колата ви откраднаха!...

Спокойствие

Подпийнало копанарче се завръща от гурбет с влак. От жегата и пътуването Банко заспал в купето, а GSM-ът му зазвънял.

- Ей, момче, обади се, звъни ти телефонът!

- Нищо, те ми знаят номера! - отвръща Банко и пак захърква...

Петър ПЕТРОВ

